

נולדתי באביב. אמא שלי קראה לי דורי. ראיתי את העולם בפעם הראשונה מהעיניים של אבא שלי, וחייכתי אל כולם משפתיים שלוויתי מאמי. שקלתי ארבעה קילו ושלושה גרם בדיוק של מסת תינוק, ולזה הצטרפו עוד עשרה גרם נוספים של שיער. הרופא אמר לאמי שהוא מעולם לא ראה תינוק שנולד עם כל-כך הרבה שיער על הראש, ושבואדי תאלץ לקחת אותי לספר כבר תוך שבוע. אחרי זה הוא הוסיף ואמר שנולד לה בן בריא עם ריאות של שחיין, ולב בצד ימין. "אבל לא צריך לדאוג בכלל. הבן שלך לא שונה בשום מובן," הוא אמר לאמי. "הלב שלו בצד ימין ידע לאהוב בדיוק כמו הלב של צד שמאל. הוא פשוט התבלבל בצדדים, זה הכל."

אבל את אמא שלי הנאום הזה לא שכנע. "אתה ילד מיוחד, ואל תשכח את זה." הדברים האלה היו לי לזכרון הראשון, ושמעתי אותם מאמי עוד אין ספור פעמים במשך חיי.

"תפסיקי להכניס לו את זה לראש," אבא שלי היה אומר לה, "הוא עוד יחשוב שהוא המשיח." "זו האמת, והוא צריך לדעת את זה." אמא שלי היתה מתעקשת. "הוא ילד נורמלי לחלוטין ואין שום סיבה שאמא שלו תנפח לו את הראש בשטויות. הוא עוד יחליט שהוא יכול לעוף יום אחד בגלל כל המעשיות האלה שלך." "אם אלוהים היה רוצה שהוא יהיה ילד רגיל, אז הוא היה עושה אותו עם לב בצד שמאל כמו כולם, ולא בצד ימין." היא היתה אומרת, ואבא שלי היה מבריש את השפם שלו נמרצות באצבעות, מה שאומר, כולם יודעים, שאין לו יותר כבר מה להגיד והוא מוותר. כי כל אחד ידע גם, שעם אמא שלי אי אפשר להתווכח. אז היה נאנח ומסתלק משם, וכך היתה נגמרת כל שיחה באותו הנושא.

"אתה ילד מיוחד, ואל תשכח את זה." אלו היו המלים הראשונות ששמעו אוזני. ולרקע מלים אלו, החלו חיי.

אך בניגוד לציפיותיו של אבי, אף פעם לא ניסיתי להיות המשיח, וגם לא ניסיתי לעוף. חיי התנהלו בצורה נורמלית לחלוטין כדת וכדין, וחסרו כל אספקט ישועי או לא רגיל שהוא. לא ייחסתי שום חשיבות יוצאת דופן לחיי, וחיי לא התייחסו אלי בשום אופן מיוחד, בתמורה. כמו כולם התלמדתי בבית ספרם, ולא שונה מאף אחד, עברתי את אותם השעורים לפי תוכנית הלימודים הכללית. כמו כולם למדתי שמאש נכוים, שלשאלות קידבג אין תשובה, שהסנדלר הולך יחף, שאלוהים נותן אגוזים למי שאין לו שיניים, ואף פעם, אף פעם לא לתת לרופא השיניים המקומי שום סיבה לראות

את השיניים שלך אם הוא לא צריך לראותן, נניח, שלא לחייך אליו סתם ככה מתוך חביבות בתור למכולת (כי תיכף היית מקבל בדואר הזמנה דחופה לבדיקה דחופה של בעיה דחופה מאוד, שהוא כבר הצליח לראות במקרה, ואמא שלך, שהייתה נעשת מודאגת בקשר לאותה בעיה עלומה, היתה מזמינה ללא דיחוי תור דחוף ביותר כדי לרדת לעומקה). והלב שלי, כמו הלב של כולם ידע לאהוב, ואחרי זה גם להתאכזב.

משתי אהבות נכוה הלב שלי, ובקור שהשאירה אחריה האחרונה, נסדק ואז נשבר. האהבה הראשונה שלי, שבאה אלי עם אותה צרפתייה שהגיעה לשנה מסורין שבצרפת, כחלק מהתוכנית החדשה לחילוף תלמידים, הכירה את לבי לאש שבחומה ידע להתנחם וממנה גם להכוות. שנה אחת בערה הלהבה בצד ימין של גופי, ובתום אותה שנה, חזרו לבית ספרנו התלמידים הנבחרים מצרפת, ואל צרפת חזרו המקבילים שלהם מבית ספרנו, ואתם עזבה גם האהבה הראשונה. האהבה השנייה, וגם האחרונה שלי, עשרים שנה בדיוק לאחר שהצרפתייה עזבה וחזרה למולדתה-נגמרה מהר כמות שהתחילה. הדליקה בלבי את אותה הלהבה הנושנה, ובעודה בוערת בחום בלתי נדלה, הסתיימה במפתיע, והשאירה מאחוריה קור צורב אשר נשב לתוכי וחיפש להקפיא את כל מה שחי. וכל אחד יודע, שמה שבא מהאש אל הקור- כמו הנורות אשר האירו את הלילה מחוץ לביתנו, ונסדקו בליל הקרה הראשון- יסדק וישבר. חוץ מברזל, אבל הלב שלי לא עשוי מברזל. חודש אחד בלבד היא נתנה לי איתה, ובסוף אותו החודש נעלמה לפתע ולא שבה, משאירה אותי לבעור ולהכוות, ולהיסדק. חודש יכול להיות הרבה זמן, או כה מעט.

כך או כך, חודש זה היה, וזה מה שנשאר אתי.

"אני יודעת מה אני אקנה לך ליום הולדת."

"מה?" שאלתי.

"אני אגלה לך, אבל אז תצטרך לשכוח לגמרי, כדי שזו תהיה הפתעה," היא אמרה.

"מבטיח," אמרתי לה.

"תוכי," היא אמרה.

"תוכי?"

"כזה שיודע לעשות טריקים," חייכה.

"למה תוכי?"

"כדי שתזכור אותי."

"בגלל הדמיון המפתיע בינך ובין תוכים?" צחקתי.

"בגלל הטריקים, גם אני יודעת לעשות טריקים."

"אבל אני לא צריך תוכי כדי לזכור אותך", אמרתי לה, "מה שאת ידעת לעשות, אף אחת אחרת לא ידעה. את תמיד אצלי עכשיו."
"אתה רואה?" היא חייכה שוב.
זה היה יום לפני שהיא הסתלקה.
אני לא יודע איפה היא עכשיו. ניסיתי למצוא אותה, אבל מי שבאמת לא רוצה להימצא, לא משאיר אחריו עקבות.
אולי היא עכשיו עם מישהו אחר. מבטיחה לקנות להם תוכי, עושה טריקים למישהו אחר.
אז אני עדיין לא יודע לעוף, ולא יכול לעשות קסמים, אולי יום אחד אוכל. אבל בנתיים אני כמו כולם, אוהב ומתגעגע.
עם המחשבות למעלה, עם האהבה בצד ימין, והאכזבה שמתערסלת לה כמו כדור באולינג בתחתית הבטן, מאיטה ומכבידה ומצמיחה, אני ממשיך בחיי הפשוטים, מקווה שלא לחזור על אותם השיעורים. מקווה להימנע מעוד כל מני תוכים.